

1864-
Ungvár, octóber 22.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
43. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

8

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „
Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felelős szerkesztő s kiadó tulajdonos
Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok é
előfizetési pénzek küldendők, kis-hid utca
Özvegyi ház 3. emelet.

POPOVICS BAZIL

munkács megyei Püspök, Sz. Péter és Pál
Apostolokról czimzett tapolczai Apát, O
császári kir. apost. Felsője valóságos belső
titkos tanácsosa, bölcsészet tudora stb
† 1864 október 19.

Ungvárt okt. 20. 1864.

A munkácsi görög kath. megye papsága és
népének nagy gyásza, mert nagy Halottja
van!

Popovics Bazil a magyar kath. Püs-
pökök Legidősbje tegnap óta a gyászravata-
lan kiterítve fekszik!

Isten nem hallgatta meg ezuttal a gyerme-
kek buzgó fohászait; — a hosszú, kínzó beteg-
ség kimerítette az Atyát, s a gyermekek
árvákká lettek!

Az idej husvéti szent ünnepek óta, midőn
volt felejthetlen Püspökünk az egyházi körme-
neten meghűlvén, mellbajba esett, — folytono-
san remegnünk kellett élete felett; — az aggály
megszünt már, helyét a halálgysz foglalta el!

Az elhunyt főpap kimúltának hire nem volt
reánk nézve váratlan, és még is mindnyájunkra
megrendítőleg hatott!

Az első meglepetés merevültségéből, a szé-
kes Egyház nagy harangjának gyászhangja vert
fel; — a harang sirt, — mi meg könyeztünk!

Jól esett: hogy az üdvözült Püspök halála
napján megtartott szomoruan ünneplés gyász-
misén elpanaszolhattuk, és kiönthettük Isten
előtt sziveink keservét. A misézó kanonok re-
megő szavára, az egyházi énekek siró gyász-
hangjaira, és a fekete fátyollal lefedett üres
püspöki trón látására, elfogódott szívünk, s
összeszorult, — de kínos fájdalom enyhült.
Tegnap még metsző bánattal kiáltottunk lel-
künkben Eliseus látnokkal a meghalt püspök
távozó szelleme után: „Atyám Atyám! Izra-
elnek szekere s lovagja!” — ma, már mint
ha fájdalom meg tört vagy kifáradt volna,
nyugodt odaengedéssel kérjük az élet, és halál
Urát: hogy adjon kiszenvedett hű szolgá-
jának boldog nyugalmat, és vegye
öt be szentek közé!

Lesujt de fel is emel egyszermind a gon-
dot: hogy nagy Halottunkat éppen akkor
szakította el Isten szerető népétől, midőn Ha-
zánk több más jeles elhunytat gyászol! A köz-
s szenvedés ünneplésesebbé de egyttal elvi-
selhetőbbé is teszi a fájdalmat. Van abban sok
vigasztaló, ha két testvérnép kedves halottait
kölesönösen gyászolja meg. Nekünk könnyebben
esik sirni kis népesaládunk nagy Halottja felett,
midőn egyttal sirhatunk Fáyért a közös magyar
haza irónak elhunyt Veteránjéért, főleg midőn
tudjuk: hogy azon nemes nemzet, melynek Fáy
dicsősége volt, Popovicsot a karpátalji orosz
nép Atyját, s a magyar püspökök Nesztorát is a
bínatos részvét könyveivel kíséri sirjába! A
nagyragyult fájdalom néha öl, de olykor — mint
a teljes lánggal égő tűz — korábban hamvad el.

Nincs még itt ideje hogy a nagy Halott
életével foglalkozzunk. Popovics Bazil mint em-
ber, polgár, főpap és kormányzó egyiránt meg-
érdemli, hogy hallgassunk, míg ő még kö-
zöttünk van!

Van a tiszteletnek egy neme, mely a faj-
dalom kitörésin is uralkodik. A történelemnek
akkor szabad csak megszólalnia, midőn a sir
szája lezáradott, és az ájtatos gyászénekek vég-
hangjai is elhallgattak. — Mi ne ítéljük még,
— Halottunk felett, most Ott fenn az örök
Bíró tartóztat! — Esorok is nem egyebek egy-
szerű haláljelentésnél, vagy legfeljebb a
nagy fájdalom első felsikoltásának lehet-
ne azokat elnevezni! Nekünk elég dolgunk
lesz testvérek! a temetésig, ha magunkat levert-
ségünkben tájékozunk. Mi megállottuk a bánat
első rohamát; — kiméljük örönket hogy a vég-
elválás keserve rajtunk erőt ne vehessen! El-
hunyt Atyánk örömmel nézi könyeinket, de a
mi gyengeségünk, az Ő nagyságából is le fog-
na vonni. Ő mig élt gyermekeiből magához ha-
sonló gyengéden érző, de azért erős lelkű férfiakat
igyekezett nevelni. Legyünk mi élők, ha-
sonlók Halottunkhoz; ez lesz az elhunyt Püspök
halála utáni első megdicsőülése a földön!

Én arra sem határozhattam el magamat
hogy a megboldogult Főpap huzamos betegsége-
nek érdekesebb részleteit kiemeljem. Hagyjuk
nyugodni a Halottat, talán ez által saját nyugta-
lanságunk is mérsékelni fog!

Van azonban egy körülmény mitnem hall-
gathatok el, mert rendkívül felrázó benyomást
tett rám!

A szenvedő Püspök néhány perczrel halá-
la előtt támlás székén kissé elszenderedett, s
felébredvén ezeket mondá mosolygva az őt őrző
egyik nőrokonának: „Álmodtam hogy püs-
pöki korona volt fejemen, és hogy az
onnan lesiklott, — fel akarván a ko-
ronát esésében fogni, ime felebréd-
tem.” Pár percz múlva lehajtá a Püspök fejét
és megszünt lenni! Ezen álmom Isten hívó inté-
se volt! Istennek Felkentje megjelent az örök
Főpap előtt!

A püspöki korona most a Halott feje felett van,
hogy nemsokára más főnek éke, s terhe legyen!
Nyugodjál békével kiszenvedett Atyánk!
Mi meg testvérek! az elhunytak elárvult
fiai, addig is míg a drága test közöttünk van
I m á d k o z z u n k ! ! !

Figyelmet és részvétet kérek!

Ungvár október 20 1864.

Csöndes a sir északája,
Rejt egy néma szenvedőt:
Emlékezet szállj le rája —
S rajta mint a tó sírálya
Csókold meg a levegőt.
SÁRÖSSY GY.

Rég megfoganzott gondolat, rég teljesülés-
re várt ohaj az, mit szerény soraimban lapunk
olvasó közönségével közölni szándokom.

Ismerem a szorult körülményeket, melyek
legszenőbb igyekezetünket is gátolják; ismerem
a nehézségeket, melyekkel küzdenem kell, ha
tervem valóslását ohajtom: de megénk lel-
kes közönségének szives segélyben vetett re-
ményem esüggedni még sem enged.

Többször említém több művelt társaságban
é jelenleg nyilvánosságra hozott ohajom s örö-
mmel mondhatom mindanyiszor vízhangra talált.
Ez bátorít, ez ösztönöz, ez sürget leginkább ma,
midőn tiszteletnek tá gyához legközelebb ve-
zet az emlékezet.

Uraim és Hölgyeim! Hazánk költőinek szo-
moru sorsa az: hogy míg a jelen érzelmeikkel ész-
revétlenül tépelődni hagyja; a jövőben alig támad
egy egy föllobbanó fény, mely megjelölje a helyet,
hol a megdicsőült szellem porhüvelyé nyugszik.

Ez nem tulzás . . . . .

Vannak azonban mégis helyek, melyeken
az elhunytak szelleme még mindig a köztisztelet
tárgya marad; vannak kik a megdicsőült lélek-
től átletten kezet fognak, hogy emléken is
tisztelet férfiak nevét az utókornak szívében föl-
élesszék — s e cél valóslításáért minden igye-
kezetükkel fáradoznak.

Példaképeül állanak e részben előttünk —
hogy az országos figyelmet ne emlitem: Nikla
(Somogy) Kecskemét és Szatmár.

Kevesen tudják, de még kevesebben sejtik
hogy mi e példa utánzására kiválólag hivatva
vagyunk.

A hantok sötét országa néma volt és ma-
rad . . . Csak egyesek tartják emlékekben, hogy
közöttünk is egy nagy szellem, hazánknak egy
mult században elhunyt, de irodalmunkban je-
lenleg is fénynyel ragyogó csillaga nyugszik; s
ez az, kinek emlékét föleleveníteni e sorokban
annál inkább kötelességemnek érzem: mert 1796
ban ugyan e napon vált meg nagyra hivatott
lelke porhadó hüvelyétől e város falai közt.

Dayka Gábor-ról, irodalmunk új isko-
laja előzőinek egyikéről, a szenvedések dalno-
káról, a sirkerteink egyikében háborithatlan
álmot alvó költőről szólok.

Mienk ő, mienkké tevő a végezet s mi nem
tudjuk mely hant alatt nyugszanak hideg porai
mert:

„Fénytelen itt szunyad, kő se mutatja helyét.“

Nem jutnak-e eszünkbe a költőnek, mind-
eddig reánk is méltán alkalmazható sorai:

. . . . A művész álma és a költő lelke
Mit a földnek hagyott istenülésében,
Melyen egy század a másik sirját lelto:
Elveszhet-e vajjon még ez is egészen? . . . .
Ember volt s emlékét emberekre hagyta,
A leghálátlanabb földi teremtsére . . . .
S ha ez hasznot nem lel, nem építhet rajta:
Bizonyos enyészte. (T. E.)

A hiba nem egészen mienk, mert a mult-
nak feledékenységét örökül nyerők: de épen
ezért kell megmutatnunk; hogy hazánk jeles-
jeinek emlékét forróbban tudjuk fölkarolni, job-
ban megörzeni, mint azt elődeinktől tanulhattuk.

Jól tudom, csekély szavam arra, hogy az
elhunyt költő iránt részvétet gerjeszsek a kö-
zönség szívében: de hálával párosult tiszteletem
melynek parancsszavára tollat ragadék, köteles-
ségem teljesítésében gyámolít, — s hiszem a
pusztában kiáltónak szava nem lesznek.

Az irodalom fejlődése a nemzet szellemi
életének tanubizonyosága, — s a férfiak kik en-
nek kivitelén fáradoznak, nem a nemzeti mű-
veltség emelői-e?

Ez volt Dayka a szó legszorosob értelmé-
ben, akár a költőt, akár a tanárt tekintjük ő
benne. Ezt irodalmi lapjaink a legfényesebben
bizonyítják.

Az ily férfi maradó emlékét érdemel.
Azt kérde talán valaki: miért kell épen
minkünk emlékének megörökítéséről gondos-
kodnunk? . . . Addig is míg ha szerkesztő ba-
rátom megengedi lapja hasábjain Dayka éle-

iratát bővebben közlendem, a kérdező fogadja e sorokat válaszul:

Mienk volt ő, mert a helybeli még akkor közép-tanodában 1795-ben a szónoklat tanát ő hangoztatá le nagyrészt megvénk növendékeinek a tanári emelvényről — s mienkké tette őt a végezet, mert bár jól érezé mit később T. K. oly szépen elzengett, hogy:

A tudás nem áldás! — a tudomány hideg
Kutatójénél szomju lelked szomj őli meg,
Ki aranyat keres
A pazar világnak, a jó bányász nemde
Rongyos és beteges...?

gyöngékedése dacára is tovább folytatván fáradság teljes pályáját

„1796-ban október 20-án kiszáradásban elaludt örökre. Tetemét más nap a kálvária hegyén tétettek sírba a közönséges temetőben.“ (Kazinczy.)

Ki oly lelkesedéssel szerette a hazát, annak még akkor csak virágzásnak indulni nyelvé; ki oly buzgóan nevelte a jövőnek polgárokat s szónokokat mint ő: az méltán megérdemli hogy az utókor emlékének megörökítéséért áldozni tanuljon.

Irodalmi érdemeinek bizonyosságul álljanak itt ezen, irodalmunk egyetlen kritikái történetéből idézett szavak:

„Dayka a legszemből alak, mely a század költőit közt fölmerül. Ugy bízik, szenvedésre volt teremtve, talán azért, hogy megénekelje azt.“ Valóban dalainak forrása, a fájdalom.

Gazdag forrás! Mely nem apad ki egyhamar, és legelőször együtt apad ki élettel — mint it is.

Utolsó lélekzetig szenvedett, utolsó lélekzetig énekelte. És van valami vonzó az énekben, mely szakadozó hurokon zeng és az életet úgy tekinti mint tükört, mit nem enyhítenek meg csak a sír hantjai. Ily hurokat pengtetett Dayka.

Csoda-e, ha kortársai nemcsak hallgatták, de szerették is őt? Csoda-e, ha vannak dalai melyekre még ma is erős visszhang föl? Valóban bíbájós lant ez. Van benne valami eredeti, hogy, mit még addig senki sem bírt: ligység, mely az érele is hat, mely megtalálja a szívét végső rajkában is... Ki szorgalmasan olvassa őt, azonnal észre kell vennie hogy gazdagabb érzelmekre, megjelölbb gondolatokra, mint költőársai... Daykának költői ábrázata kedves, vonzó, minő a francia leoldásban csak Millevoyé,* ki a levelek hullását írta, e harmat fényes szemfödél, ifju koporsójára. Minden levél egy napja röpült el életének. Dayka szintén így látta hullni a leveleket — a tavasz közepén. De az utolsó levél, dacára a sorvasztó ősz szeleinek — még fennmaradt az életfán, és ez örökzöld.

Részvétre föl tehát lelkes közönség! Minél többen leszünk, annál könnyebb a kivétel. Cseréljünk eszméket e tárgyban s szóljunk többen a dologhoz; de szavainkat tettek is kövessék. Ki a haza e csillagának hantjáról némi tudomással bír, jöjjen ide, vezessen s mi utána zarándokoljunk a sírhoz hol egy 28 éves élet leterve nyugoszsza álma, — leróni tisztelünk adóját. Mutassa meg a helyet, melyet elárulni nem támad egy éjjelen föllobható fny — s ni emléket állítunk a helyre, melyet egy költői lélek porhüvelyé megszentelt. De ha ez nem történhetik, válaszsunk helyet hova kegyeletünk oszlopát fölállítsuk. Mondjuk ki hogy „létesülnie kell!“ s a szilárd akarattal párosult igyekezet meghozza méltó gyümölcét.

Az emlék nagysága — mondanom sem kell — csak az áldozat s lelkesültség szülte részvéthez mért lehet.

Tőlünk függ a legyen szót kimondani. A begyülemző összeget nagyobbítható eszközök szintén kezeink közt vannak — s én hiszem: a czél kivételében senki hidegséget ta núsítani nem fog.

Nem! vagy hiába hangzanak el füleinkben Arany szavai:

... Szép midőn feledés nyomta földből
Kisarjad a szív, az elporhadott.
Mint rom felett a repkény ha kizöldül —
És kegyelet sír rája harmatot.

ZOLTAI.

Gazdálkodjunk.

III.

A magyar egyszerű érzelmeiben, de annál tisztábbak azok, meand kevesebb külszínt öltenek magukra — jóságos szívével ellenségeit is szívesen

* Millevoye francia költő szül. 1782-ben Abbevilleben + 1816. Jelentebb művei: Plaisirs d'un poëte — A költő örömei. Chute des feuilles — Levelek hullása. Le poëte mourant — A haldeklő költő.

fogadja vendégszerető házában s azt portája területén megvédelmezni lovagias kötelességének ismeri, — azért minden üldözött nála keres, és talál biztos menhelyet s hálából elárulja, s gazdáját kergeti ki a vendég házából; a magyar szereti a zenét, az öröme és bújának leghivebb tolmácsa, azért gyakran zenélnek neki hivataln zenészek, s megtánczoltatják a mások nótájára is; — megrablóját is megvendégteli a magyar ha egy bánd szót intéz hozzá, s ha szívéhez tud szólni, még az ingét is oda adja; azért tolakodnak hozzá szemtelen rablók, hogy előbb mindenből kirabolják, s aztán meg simogatva kiengeszteljék s kivevessék; — a magyar páratlan vitéz, s ha katonai hiúságát felbresztik benne saját hátrányára idegen érdeknek is diadalt arat csak világ-hírű vitézségét érvényesítse; — mesésen szereti hazáját, és saját alkotta törvényeit, melyért vérét is kiöntani kész, mert élet elve: „a Haza mindenek föltt“ s ki ez ellen szándékosan vét, avagy árulói aljasul azt a nemzet saját fiának nem ismeri, koresnak kiáltja ki s számtuzi mint nyavalyást körséből — s jaj annak ki így számtuzetik! — Oszinte nyíltsága s igazság szereteténél fogva, csak nyílt csatát fogad el ellenével, az alattomos orozva leselkedés távol van lelkétől; adott szava másnak eskü szentségével felér, melyet életével is beváltani kész.

Ezen tulajdonok összege magyar értelemben a becsületesség, melyben ha megsértetik büntető ostromra lesz — vagy ha családja házi szentélyébe botrányt hoz a hitlen barát, mintsem köznyelvre bocsása, s tul élje a ház nyílt titkát, kész kivégezni magát, mert a család becsülete több nála az életnél, s azt vérevel életével is megváltja.

De van egy hibája a magyarnak: nem szeret olvasni, üres a könyvtára, — mint már ezt idegen utazók megjegyezték a magyarról — s lehet hogy azért olyan hiszékeny, a csalódások bájja, mi miatt gyakran vagyona, függetlensége sőt élte is veszélyben forog. Ilyen a magyar!

De élő példányt állítok elő egy urambátyám saját naplójából, — kedves uram bátyámnak — kit általában így szokunk nevezni — még Szent Istvánól adományozott igen szép birtoka van a felső megyékben — jó régen történt, hogy a szomszéd tartományból egy régi dedősérel leszármazó leánygöbeli rokona átjött hozzá s nagy jelentőségű ígéretekkel behízelegte magát a jó öreg bizalmába, kinek jószágait az ellenség épen akkor esemény elpusztította s a jó rokon, habár a jövevénynek rokonsága izeit sem tudta kiszámolni, ispánjának fogadta, ki is mert egy párszor a megtámadó rablók ellen őt védeni segített pro fidelibus servitiis javakat inscribáltat t neki és szerződésileg biztosítá, hogy családját viszont megvédeni s jószágainak igazgatását reá bízni fogja, s a szerződés sanctionáltatott; — az álnok rokon azonban nem elégedett meg ezzel titkon mindent elkövetett, hogy az egész jószágot eltalajdonítsa, a szegény öreg ember faló eszeveszettnek hirdeté, s a jószág tulajdonosságának adván ki magát több portiókat eladogatott az ősi birtokból, mi miatt az öreg méltó haragjában többször el is döngette, — de a ravasz rokon tudta kiengesztelni a jó öreget és síró bánd kérelmére tovább is tisztségében maradt — egyszer arra is vetemedett a kapzsi rokon, hogy midőn uram bátyám többet talált kortyinatni a keletnél, nyílt ellenséggé lett egy föbb kolyintotta, hogy orrán száján temérdek vér folyt ki, s biz holten dült le, már kiis terítették, a tort is megülték, a jószágot is fel osztották, jutván egy egy gazdag telep a hálátlan telepítvényeseknek, kik az ispánnak megvesztegetett ezinkosai voltak, s ekkor mindjárt elárastották idegen eszeveléssel a jószágot, a kipróbált hűségű tiszteket különböző ürügyek alatt elmozdították, — a jószág telekkönyvileg átíratott és az ispány többi birtokaihoz csatoltatván ugy annyira megterhelhetett adóságokkal, hogy mikorra uram bátyám felocsudott nehéz aléltóságából, s elhagyta a beteg ágyat jószágainak jövedelmét a kamatok emészték fel, — s így maga bérloje lett ősi vérel szerzett jószágainak annyira, hogy egy dohány földet is a magától csak árenda mellett művelhet, — s e jóságos öreg anyai hálátlanság s igaztalanság mellett még is szentül megtartja szerződéses szavát, legyőzi hitlen rokonát, s egy kéré szóra kölcsönként vérel is őt a bukástól megmenteni kész, — sok részletei vannak még e történetnek melyeket mind csak azért nem sorolok elő, mert ezen föbb pontok is eléggé mutatják: hogy „ilyen a magyar!“

A fá fergot tóplál törzsön
Kigyó ül a lombnak tövében
Szárat a törzs — hervad lomlja
A vész madár hurog rajta.

Azért körömfogytig becsületos legyen minden magyar e vérszentelt négy folyamú hazában — de kerüljük annak árnyékát a könnyen hívőseget — legyünk pazarul becsületosok bár nem méltányolja a világ, és sokszor hátrányunkra szolgál, mert eljön az idő, midőn meghajol a világ a becsületesség szentsége előtt — de legyünk fősvények a bizalomban, hogy újra, meg újra megne csalattassunk — szóval: Gazdálkodjunk a bizalommal.

HOLDASI.

A Tatra és vidéke.

Utí jegyzetek.

VI.

Szepes-Váralja vára és a város.

A Szepes-Váraljai sziklafészek hajdan erős nagy vár lehetett, falait az idő már nagyon megemésztette. Építése idejét mély homály fedi annyi azonban bizonyos hogy tatárjáráskor belőle valami már fenállott. Itt laktak a szepesi grófok s szülőháza a Zápolyák nak, e falak között állt bölösője Zápolya Jánosnak, erdélyi fejedelem s Magyarország királyának. A jeles Thurzó családnak is volt birtoka: III. Ferdinánd Csáky Istvánnak adományozta s mai napig is utódainak birtokában van.

Éjszaki oldalán e várnak a legmeredekebb sziklak felett egy ablakot mutogat a nép, melyből a monda szerint a vidék legszebb legerényesebb leánya kiugrott, midőn a vár gögös ura ölelését követelte, s a hegyes sziklak s 20 öl magasság daczára egy esuda által mentve lett, nem történt semmi más baja mint hogy lába kis újját kifélezamította.

Átellenében a várnak egy dombon falakkal körül kerítve van a szepesi Káptalan két tornyú régi goth egyházával a mely régészeti szempontból sok érdekeset tartalmaz, e két domb között pedig a völgyben terül el a csinosan épült város Szepes-Váralja. Az 1862-ki tűzvész részben elhamvasztotta, de utána csinosabbra nőtte ki magát. Az itt készült s egész Szepességen híres virstli jóvoltól meggyőződni is volt szerencsém.

Bőven el van látva e vidék ásvány-vizekkel, a mészkő dombok el vannak árasztva katlanokkal melyekből kristály tiszta víz bugyog fel, némely forrás vízenél azon tulajdonsága van, hogy a bele hulló fa levelét, vagy betévén egy virágot, azt mészkő hártával gyönyörűen be vonja s a köveken is találni itt gyönyörű növény lenyomatokat. Félre az úttól esik egy gazdag növényzetű kis völgyben gróf Csákyak furdője Baldoez, honnan Kasára is víznek vizet, s imen nem mesze van Hotkóez, gróf Csáky Kálmán kastélyjával, mely az 1860-ki farsangban érdekes nevezetességre tett szert.

VII.

Lőcse.

Szepes-Váraljától kisebb domb és völgyeken keresztül Görögön áthaladva, hol Görgeyék szép ódonszerű várkastélya díszlik; Szepesség fővárosán Lőcse-n akad meg szemünk. A város egy terjedelmes dombon terül el, magas bástyákkal kerítve. Éjszaki oldaláról tekintve a várost, hazánk elmúlt viharos de dícsőség-teljes napjai merülnek fel lelkünkben, a bástyák barnult kövei oly komolyan, méla búsan néznek reánk, mintha a régi szép napokat, a régi szép dícsőséget siratnák. Déloldalon mint egy megfődjöva látszanak lenni a bástyák, kiálló kövein ifju zöld tenyész egyegy ifju virág mosolyog, mintha a jelenben egy szebb jövőről álmodnának, mintha egy szebb jövő reményét fejeznék ki. Szőlő és repkény füzek fonják által a vén falakat melyek alatt lugasok árnyas zöldje csalogatva int, még lejjebb hol talán a legtöbb vér öntözte a földet, a sáncok gyümölcsös kertekké át vannak varázsolva, s a fák bölingatva kínálgatják szép s jöterményeiket.

Belépve a városba, feltűnnek reudes szép épületei s különösen tisztasága, a belváros nyulánk házai oly kedvesen kaczerán mosolyognak reánk mintha fehér ifju leánykák volnának, s főterének fákkal lepett sétánya különös báj s ifju színt kölcsönöz e városnak, úgy hogy effelednők miszerint hazánk egyik legrégibb városában vagyunk, s hogy ez hajdan egy büszkén daczoló várt képviselt; ha magasztos egyháza régi fényt hirdető ősidőkbe nem varázsolna vissza. Az egyház új sugarú tornya által ugyan újabb alakot öltött de kapuzatán Mátyás király és neje Beatrix címere díszlik, míg bent a gerinczhálózatban II-dik Ulászló s II-dik Izabosé is látható.

A város és egyháza 1245-ben IV. Béla alatt épített miután a szepesi szászok a Lapisrefugi vagy Láthegey (Schauberg) sziklái elszárazolva, magukat a tatárok ellen 3 évig védelmezték, azonban a hely vízszegény lévén a tatárok elvonulása után a dombra át költöztek s félve újabb berohasztól, őrházat építettek, honnan folytonos figyelemmel kísérték a vidéket s neve Leutschau is származhatott. De a löseai krónikákból kiderül hogy a város építése előtt kétszáz évvel (1045) egy a szent-lélekhez ezimzet egyház állott s hogy körülötte nevezetes telepítvények voltak. Történetünk mezején Löse is sokat szerepelt és sokat is szenvedett, megemlítendő, hogy falai között 1494-ben Blaszló magy.- és esch, meg Albert lengyel királyoknak találkozása volt.

(folytatjuk)

Nagy vadkan vadászat Sárosmegyében.

(Vége.)

Csiresen ránk várt a kétszeres jutalom, ugyanis a nép a fölötti öröme, hogy véres verejékük vad elleneit elejtve láthatja — s aztán étvágyunknak megfelelőleg az izletes jó estebél, mihez a távol Hegyalja tüzes borával s a közel szomszéd Szulin kitűnő savanyu vizével, a helybeli hegyek eszármadarai pedig finom hússal járultak, s a társaságot derült, vig kedvre felvillanyozták. — Míg az inasok az ebédöt kiüríték, addig az előesarnokba tekinték hogy ott a kerülők, vadászok s peczerek lakomáján gyönyörködjünk, — ott egy hosszú asztal körül roppant nagyságu tálak zamatosan füstölő gulyás hússal s galuskával, — körülállták a vadászkiértőstáskás edzett Nimródfiak s jó étvágygal emberül csakugyan hozzá is láttak.

Vadász felavató. E közben az ebéd közben az asztalok leszédettek és hangzott a vadász atyamester rövid, hatalmas kúrhanggal adott parancs jelszava. Csend lön a pereznői várakozásra. Az előesarnokból a terembe nyúló ajtón a vezér kerülők vadásztársaság betopantak; elől egy esomó szalmát hozott a vig előtűzös agg vadász, utánna szintén tánczlejtéssel hozták a legkisebb vadkant s a szét terített szalmára szépen a földre felállták s magukat az atyamester előtt mélyen meghajtván a mint már a betánczoltatott vaddal is bókoltak vott neki és a négy gyertyával is, ezeket a vadkan körül felállították, — aztán félkörben a falhoz húzódtak. A vadász atyamester most szót emelvén ép oly nagy méltóságos ünnepélyességgel mint velősen röviden előadta ezen ősi vadászszokás czélját. Ugyanis két vadásztársunk, ki még eddig vadkant nem lött, e szerencsében ma részesült s vadásznak ünnepélyesen felavatandó. Ezek elseje abanymegeyi Rakóvszky György úr; felavatása tanui vagy is keresztelő szülei lesznek vitéző mester vadásztársaink tettes Bujanovics Rudolf és Kezzer Sándor urak, ekkor ezek az új vadászt az atyamester elé vezették s ezennel őt valóságos elismert rendes vadásznak (puskavessző érintéssel, mint hajdanta a lovagokat kardütéssel) felavatom s meghagyom és rendelem hogy minden felavatott vadásza rajta hasonlót eselekedjék. Erre nagy hangos kúrivalgással tuss adatott s a paraszt puskások vénei a felavatottat vállakra fölemelték s a kivilágított vadkan közül hordozák — az egész társaság éljenző s így a vadkan felébe állíták; a vadász atyamester pedig a felavató sceptrumot (puska vesszőt) az igaz felavatott vadásznak rendre kézbesíté, kik is kötelesegiüket teljesítvén, a felavatott vadász nagy kúr rivalgás közt újra, már nagy körben körül tánczoltatott a vadászok vállain, kiknek, — (mi magától értetik hisz az ügyvédi diploma sem jó ingyenesen) markába néhány forintot szorított. Végre az agg paraszt vadász kijelenté: hogy a felavatott valóságos mester vadásznak elismertetik s felvételük — miért is élte s neki vadász türelmet, kitartást s szerencsét kíván — mire aztán a befejező kúr-tuss hangzott. Ezen ünnepélyesség Péchy Géza urral ismételtetett, csak hogy közvetlen előde a felavatásnál megtiszteltetésül már keresztapaként szerepelt, s ez új ezimét másnap az ifjú Péchy Ambrus felavatásán ki egy jókora vadkan súldöt lött megtartotta.

Másnap, sept. 28-án még nagyobb hideg még dühösebb szél s minthogy még öblösebb rengeteg erdőben vott a vadászat, így megtörtént hogy reggeltől estig egy helyütt, körülöttünk majd alattunk hangzott a kopók vadász zenéje s csak is lent a völgyben történtek lövések. — A kerületi sz. bíró esküdt társával szintén a vadászaton lévén, mint

törvényes bizonyosághoz illik egymással közvetlen szomszedságban lettek felállítva az ormon. Megfázott az esküdt ur s közel talált egy kis szélmentes helyecskét, ott a hajdával tüzet rakatott és melegedett; a sz. bíró ur is oda vonult s minthogy nem ép alattak hangzott a hajtás zenéje, ők a tűz körül legkényelmesebben elnyújtóztak, a hajdut őrszemnek rendelvén; de hát a hajdu kezében még feljövétel közben, a kerülők számára vitt pálinka cylinder történetesen eltört volt s a megmenthető drága nektárt — egyéb edénye kezénél nem lévén szájával felfogni s így le is nyelni kénytelen vala, miért is hajdu uram tán kissé ferdén iluminálva nézhetette a valót. — Felőlről az ormon előtér a nagy fekete kocza fiastól; a hajdu látja s mondja urainak: hogy egy fekete ur jön fűtözni a tűzhöz — de már akkor a nagy fekete kocza elis robotott közvetlen esküdt uram lábainál s mire ez a földön heverő puska után nyult, a dicső tünemény a sűrűben már el is tűnt; volt aztán nevetés, hogy a gyszabba öltözött madame a sz. bírósághoz panasza jött bírtok háborítás és gyermekei gyilkoltatásai miatt orvoslást kérendő, de az esküdt uram fenyegető fegyver fogása elűzte s ép rossz helyre, mert csakhamar Pulszky Géza ur vadása Galajda Miska a biztos lövész, 70 lépésnyi távolságból golyóval keresztül lötte a hajdúilag urnak nézett nagy madámot!

Nevezetes, hogy e hegységben, — hol őz, róka, sőt a nagy fejű hegyi nyúl is elég van, — a vadkanokra szoktatott jó kopók csak is a vad hajtásával mulattak s a többit, ha fel is verték, ignorálták, úgy tettek a vadászok is és csupán a hajtások végeztével, ha már valkan lövéshez nem igen lehetett remény, történt egy két lövés róka meg őzbakra, ily gyönyörű két éves suhancz bak zárta be az e napi vadászatot is. — Már csak a csillagok fénye mellett értünk a tanyára, hol újra jó estebél, vadász felavatás s ismét egykís táncz a lelkész ifju esinos leányával — aztán közel éjfélig whist és vidor borozás tartott.

Harmadnap még korábban volt a reggeli kirándulás a szomszéd helység Jesztreb hegyeibe hanem a nyomozók annál később hozhattak biztos hírt. — Oly nagy volt a dör, hogy mint a friss havon nyomozni lehetett. — Az iszonyú nagy vadkan miután rá 8 lövés esett s ő néhány virgonezabbl kopót tünkre tett, egyiknek lábát felhasítá másnak törte azt meg esufal megharapta volt — nem diestelen és nem is bosszulatlan elterült, — de már ezt 10 ember is alig bírta volna s így a völgybe lecipelve szekeren kellett őt rangjához illőleg szállítani. — Ezen egy hajtás Csiresi és Jesztrebi hajtók, — száma 100 ember volt kirendelve, de a mezei munka miatt nem teljes számmal jöttek — a rendező parancsából egy szárnyon körülállották, hogy arra kitörni ne engedjék. A vad sertések bendője (gyomra) felbontatván mind tömve volt zabbal s a még fennálló zabbal láttuk e vadak pusztításait sőt fekhelyeit is. — Délután s már estefélé, — Jesztreben lévén a búcsuzó találkozási hely — odáig a hajtókkal a eserjében egy két hajtást tettünk, ha már nem is mint a hajtók hitték, hogy lehetséges ott is még vadkan szalonnára, de legalább — a beállt hideg miatt leérkezhetett szalonkára (Schnephe) rókára s egypár nyulaeskára szert tennünk. Szalonkát ugyan egyet sem vertünk még fel, hanem nyúl és róka volt elég s esett is. Így hát elmondhatjuk igazán: míg Jesztrebe eljutottunk — hét vad sertést kiirtottunk — s teljesítvén mit igértünk — diadallal haza tértünk!

Este összesereglettünk, hogy elbucszván szét-mehessünk. Legnagyobb részt még Péchy Géza urral kedves vendégszerető házi uraink udvarába, éjszákára hajtván, ott jó vacsora s szeretetre méltó uri hölgyek derült mesolya szívélyesen fogadott mi a zord vadászat ellentéteül végtelen jól esett miért is legyen hála köszönet; dicsőszé és áldás!

Ily számos ur s eseléd társaságnak vadászatni ellátása mily nagy gondot igényel s mily bajjal jár, csak azt méltányolhatja, ki azt tapasztalta, látta s megfigyelte. Zord vidéken mindenről kényelemig gondoskodni, a maga nemében valóságos Herculesi munka.

Ép oly s aránylag még nagyobb bajjal járt a Simonkői vadászat rendezése f. é. sept. elején.

Simonkői (Sironka felső Zemplén és Sáros közti magaslat mely alatt a Veresvágási világhírű opálbányák vannak) őzek és vadkanok tanyája lévén, Bujanovics Rudolf lelkes honfi, vadásztárs odáig felnyúló F. Patak s Taplyi Hermányi birtokán ez ideá is mint rendszeren vadászatot rendezett, melyre majd nem annyian mint az ép említettre hivatalos volt s nagy részt

ugyan azokból is állott a társaság. A Simonkői alatt solid vadásztanyát építettett a tulajdonos, mely előtt konyha, kamara és kopóputrik vannak. Ott is harmadnapig vadásztunk s esett őzbak 5, róka 4, s az alyban 16 nyúl — s még előbb egy nagyszerű 4 mázsás vadkan, melyre, miután hajtókkal felveretve, 10 golyó is fűtyölt s néhány halálosan találta volna, — a vér nyomra rögtön a kopók kibocsátattak s irtóztató harez zsbaj és robajt tottek, megállíták mardosák s ő agyarával magát kétségbeesetten védve jobbra balra hasogatott kopó lábakat s oldalbordákat míg nem a leérkezett vadászok egyikének fejbe irányzott golyója békét parancsolt s halált adott.

Ily mulatságok aztán még férfiasak, mikről méltán elmondhatni: „et horum meminisse juvabit.“ — Végre nem szabad megfeledkeznünk azon halálról melylyel a rendezőknek tartozunk, mert annyi áldozat mellett ily szíves vendégszeretet, barátság és kedélyes jó kedvre serkentés, az utókornak is utánzásra méltó példajaként elismerendő és méltán díszesendő. Erőt edző férfias mulatság a vadászat, hát még kivált ha közhasznossága mellett áldozattal, fáradsággal sőt veszedlyvel is jár, így nemde dicső is egyszersmind? Ki kell irtani a gonosztévő fene vadakat, róka, farkas, vadkanokat, hogy a földüpar s marha tenyésztés kárára elne szaporodjanak — aztán ifjainkat is szoktatni kell, hogy a bölesek elne mondassák ifjuságunk vélt s félt elpuhultságáról (Horat. Ódái III. K. XXIV. 55. verseit) „nescit equo rudi-haerere ingenius puer venari que timet etc.“ hadd szokják a vadász fardozásaihoz hogy erős lehessen. —

Hegyaljai levelek.

VIII.

S. A. Ujhely október 11. 1864.

Édes Ferim! A már közlöttékben röviden érintve van, mikép az embert halhatatlanító erkölcsi és szellemi szabadság és erény, a társasélet ápolása alatt fejlődik, nemesül és emelkedik a megvonhatlan tisztelet méltóságára, hanem hogy a földilétben annyira mennyire megszerezhető emberi tökéletesség eme tényezői — ne úgy, mint az elpattanó buborék — a jövőt kétes tünődésbe helyező időszakokint hullámzás és változásnak legyenek kitéve, de maradandó becesel bíról foglyonosan és állandoman úgy az egyesit, mint a társadalmat részesítsék jótékonyaságukban, elvitázhatlanul szükséges a társasélet kebelében élő egyes embereknek a társasélet javára azon Scilurus intését követni, kinek 80 fia volt s késő öregséget érvén, midőn érezte, hogy gyorsléptekkel közelit az emberi halandóság catastrophái felé — minden gyermekét maga eleibe hívatta, és oda adott nekik egy esomó öszveköttött vesszőt, és egymástán mindeniknek a kezébe adta, azt parancsolván, hogy törje ketté; s belátván a gyermekek, hogy az lehetetlen volna, elvette Scilurus tőlök és eloldván egymástól a vesszőket, egyenkint kiszedte s oda adta gyermekeinek, melyet azok egyenkint igen könnyen ketté törték; — a mikor is gyermekeit ily szavakkal intette: édes gyermekeim, ha ti egymást el nem hagyjátok s együtt tartatok és a szép egyeséget szeretni fogjátok, erősek lesztek és győzhetetlenek; — ha pedig egymástól a viszátkozás és egyenlenség által elszakadotok, titeket akármely álváló semmi ember is meggyőzlet; — azaz: egy az országlások állandósítására, mint az állami és családi jóllét folytatása — és fentartására nélkülözhetlen legfőbb erények egyikét t. i. az egyeséget.

Mert társadalomban és társadalmi életben arany-szabály: Concordia res parvae crescunt; discordia maxime dilabuntur.

A társasélet Isten akarata, s a politikai formákhoz kötött államban: erkölcsi állam, mely az egyénben individualisálóra van ugyan, hanem vonzerejénél fogva a mindenjónak alapját tevő egyeséget fentartására és szilárdítására nézve központosító irányban mozog. —

Ha az eszköz melynek segélyével a közös célt elérhetni, bizonyos körülmények és viszonylatok között — mint márványgolyót a birbices fogantyús kereke — visszataszít is, — nem következtetés azért, hogy az, az élet szívonvonalán felvetődő másféle változatok ezetében — mikint a légbé dobott tárgy, a földre visszaesik — magához ne vonzana.

Ember, ha felül akar emelkedni az emberen, — s ki a természet törvényeit túl szárnyalni vágyik: Icarusi szárnyakon halad, s halálos esést kap, és el-tűnik nyomtalanul; vagy ha ugorka-fán hinne is pihenést lehetni, biztosan a földön találja az ébredés. —

Ugy — ugy ódes Ferim! tértis vissza az élet sötét tünődésen trónoló magaslatairól, és sugd fülembe, hogy mily jó dolga van a herének a méz sejtjében, avagy a pondrónak a telelő sóvári alma úde magházában; de ezt ne mond, ne mond! mert a munkáméh egyidőre meg türi ugyan heréit, hogy a munka idő beálltával ki hurezolhassa azokat a paradicsomból, míg emitt az idő viszontagságaival dacolásra temett gyümölcs egyetlen fereg falánk örlesei alatt megrothad.

De lássuk ezeknek alkalmaztatát az emberi társaságban is, ki azt hiszi, hogy a vagyon és dusszágdság természetszerűen és oly állandósággal képes biztosítani a jólétet, mikép mellette az ember-társakkali érintkezés egyáltalában felesleges lenne, az olyan, ha bár egyideig: türköl, de elvégre is — mint mondani szokták: saját zsírjában fullad meg; — s ki azt hiszi, hogy az élet pályának rendeltetése akkor is be van töltve, ha mások szives fogadtatásának árán egyéni kényelmet szerez, az olyan hasonló egy almához, mely külsőleg ép s ha felszelted, belől rothadásra találsz.

S legyen bár hatalmában s rendelkezésed alatt vagyon és dusszágdság, és ha bírnál hajlammal önön jólétet a kényelem zsellérségében keresni: mindezek elszigetelten és önmagukban a socialis élet alakítására nézve zérusok lennének; míg ellenben nagyon igazán fejtette ki K a u t z Gyula ur nagy-

becsi munkájában, hogy: „Csak az az ember és polgár igazán szabad és önálló, csak az bir ezéljai elérhetése tekintetében minden megkivántató biztosítékokkal, a ki az egészben, és a kibén viszont az egész él; — míg az utóbbtól elválás és elszakadás — csak a gyöngeséget, az elszigeteltséget, s a meghasonlást idézi elő.” —

Nem ok nélkül van tehát kifejezve, mikép a társasélet előnye: a központosítás.
Isten veled
őszinte barátod
Oláh Dániel.

Ujdonságok.

† Ma kisérék örök nyugalomra a szenvedéscitől megvált s a boldogok honába költözött főpapot nagymélt. P o p o v i c s B a z i l munkási g. k. egyházmegye városunkban székel püspökét. A néptömeg s fiainak gyásza eléggé nyilvánosan hirdeté a veszteség szülte fájdalmat mely az általa 28 éven át kormányzott egyházmegyéét érte. Tetemei elődeinek sorába a székesegyházi sírboltba tétettek le. Örök nyugalmat hamvainak!

* A megárvult egyházmegye káptalani helyettesül, tagtársainak bizalma, a tudományosságáról általán ismert nagys. s főt. C s o p e y A n t a l kanonok s hit-tudor urat választá. Áldást és sikert fáradozásaira!

* A zemplén megyei gazdasági egyesület által folyó 23-án S. a. Ujhelyben tartandó lóverseny, mint az előkészületek mutatják, igen népes lesz. Unghegyéből is sokan készülnek oda ez alkalomra.

* A szüret Unghegyében siralmas leend. A nagy derek következtében kissé érettebb szőlő szömek lehullanak, s a mi megmaradt abból ugyan csak is K a r c z o s - b o r t szűrhetünk.

SZÁMADÁS.

Az unghvári főgyűmnásiumi tápintézet 1864-iki pénzeiről.

Bevételek:	
A tanárok havi befizetéséből	180 ft. — kr.
Szabó János verlyai lelkész ur ivén	5 " — "
Medveczky Mihály dolhai alesperes ur ivén	2 " — "
Musztyanovics István alesperes ur ivén	15 " 10 "
Veinberger ur ivén Ungvárt	4 " — "
Fesztory Tamás S. a. Ujhelyi alesperes ur ivén	6 " — "
Nm. Haas Mihály szatlmári püspök ur adomány	18 " 80 "
Fraenkl Bernát urtól	2 " — "
Szabó Mihály vulsinkai lelkész ur adomány	10 " — "
Összesen	242 ft. 90 kr.

Kiadások:

4 szegény ifjak tartásáért Dankányi sz. Kolosváry	
Erzsébet asszonynak fizetett	200 ft.
Jäger Károly urnak nyomdai költségek fejében	24 "
Összesen	224 ft.
Mely összeg a bevételből levonván, maradt a pénztárban	18 ft. 90 kr.

TOMOR FERENCZ, id. pénztárnok.

H I R D E T M É N Y E K.

Hirdetmény

fogyasztási adó hasznobéri árvereltetése tárgyában.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság által közhírrétetik, miszerint a bor, must és hús felhasználásától járuló fogyasztási adó beszedése, Zemplén megyébe kebelezett Szerenes, Olasz-Liszka, Erdő Bénye, Bodrog-Keresztur, Maád és Tolesva városban valamint Vámos-ujfaluban is a harmadik osztályba tartozó helységek árszabályzata alapján 1865-ik év január 1-től december végeig — fentartva az 1866 és 1867-ik évre való felmondást, — nyilvános árverés által hasznobérbe adatik.

1. Az árverés 1864-ik év november 3-án délelőtti 9 órákor az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál fog tartatni.

2. A kikiáltási ár, a fogyasztási adóra és a jelenlegi rendkívüli pótlékra nézve a bor és musttól járuló évi összeg 1500 frtra. az adó alá eső hús felhasználásától (járuló évi összeg) azonban 4521 frtra. s e szerint összesen 6021 oszt-rák értékű forintra határozottatott.

3. A ki az árverésbe részt akar venni, köteles a kikiáltási ár tizedrészével felérő összeget 603 frtot. oszt. ért. mint bánatpénzt az árverés kezdete előtt, az árverési bizottmánynak kézbesíteni.

4. A bérleti szándékozótól írásbeli ajánlatok is elfogadtatnak, melyek jelenleg ivenkint 50 kros. bélyeg alá esnek, s az árverés előtt 1864-ik év november hava 3-ik napja reggeli 9 órájáig bepecsételve az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság elnökének benyújthatók, s akkor bontatnak és olvastatnak fel, midőn a szóbeli árverésnél való többet ígérés megszünend, ezt a legtöbbet ígérővel teendő szerződés fogja követni.

A többi bérleti feltételek az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál megtekinthetők Ungvárt octóber 12-én 1864.

Az Unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság Elnökétől.

Hasznobérleti Hirdetés.

Gömör-megyei Szkárosi Jakos Kubinyi Kálmán Zemplén-megyében helyezett Kohányi, Gálszécsi, és Albini pusztai már tagosított, ugy a Gerendai most tagosítás alatti birtoka, a Dargói határban külön kihasított erdővel, s az itt megnevezett helyeken a tulajdonost illető kir. kisebb vagy közbirtokossági hasznobételek, s a Kohányi határban lévő malommal együtt; a jövő 1865-dik évi április hó 24-től bérbe adandók lévén, a hasznobéri feltételeket S. a. Ujhelyben Kálmán Károly ügyvédnél, vagy Ungvárt a „Felvidék” szerkesztőségénél a bérleti kívánók megtekinthetik.

A jobbélre szenderült POPOVICZ BAZIL püspök ő nagyméltóságának arczképe különféle nagyságban kapható **Fränkel B.** könyvkereskedésben.

Hirdetmény.

a fogyasztási adó hasznobéri árvereltetése tárgyában.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság által közhírré tétetik, miszerint a bor, must és hús felhasználásától járuló fogyasztási adó beszedése Zemplén megyébe kebelezett Gálszécs városában a harmadik osztályba tartozó helységek árszabályzata alapján 1865. év január 1-től december végeig és feltételesen 1866-ik s 1867-ik évre nyilvános árverés által hasznobérbe adatik.

1. Az árverés 1864-ik év november 2-án délelőtti 9 órákor az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál fog tartatni.

2. A kikiáltási ár a fogyasztási adóra és a jelenlegi rendkívüli pótlékra nézve a bor és musttól járuló egy évi összeg 514 ft. 30 krra., az adó alá eső hús felhasználásától (járuló egy évi összeg) azonban 698 ft. 32 krra. e szerint összesen 1212 ft. 62 oszt-rák értékű krajezárra határozottatott.

3. Bérleti lehet mindazoknak, kik a törvény és a birodalmi alkotmány értelmében e féle üzletre hivatva vannak.

4. A ki az árverésbe részt akar venni, köteles a kikiáltási ár tizedrészével felérő összeget 122 ft. o. é. mint bánatpénzt az árverés előtt az árverési bizottmánynak kézbesíteni.

5. A bérleti szándékozótól írásbeli ajánlatok is elfogadtatnak, melyek jelenleg ivenkint 50 kros. bélyeg alá esnek, s az árverés előtt 1864-ik év november 2-áig bepecsételve az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság elnökének benyújthatók.

A többi bérleti feltételek az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál megtekinthetők, Ungvárt Octóber 1-én 1864.

A Ungvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság elnöke.

A vidékeken uralkodó marhavész következtében, avásárok betiltva lévén, alólirt tudatja a tisztelt gazda közönséggel, hogy oly helyről hol még eddig a marha betegségeknek semmi nyoma nem mutatkozott, hizóba **ökröket** venni szándékozik, kinek eladásra ily ökrei volnának, velem tudatni sziveskedjék.

Doboruszkán
Szatmári Samu.

Fa-eladás.

Kis-Ráthban Buday Miklosnál a szürthei erdőből minden néven nevezendő **tölgy- és másnemű fák** kisebb és nagyobb mennyiségben eladó. — Bűvebben értesülhemi a tulajdonosnál Kis-Ráthban.

Hirdetmény.

a fogyasztási adó hasznobéri árvereltetése tárgyában.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság által közhírré tétetik, miszerint a bor, must és hús felhasználásától járuló fogyasztási adó beszedése, Unghegyébe kebelezett Ungvár városában, Radványcz és Bolotinával együtt, a harmadik osztályba tartozó helységek árszabályzata alapján, 1865-ik év január 1-től December végeig, s feltételesen 1866 és 1867-dik évre nyilvános árverés által hasznobérbe adatik.

1. Az árverés 1864-ik év november 7-én délelőtti 10 órákor az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál fog tartatni.

2. A kikiáltási ár — a fogyasztási adóra és a jelenlegi rendkívüli pótlékra nézve a bor és musttól járuló összeg 2096 frtra. — az adó alá eső hús felhasználásától (járuló összeg) azonban 6290 frtra. — s e szerint összesen 8386 — oszt. ért. forintra határozottatott.

3. A ki az árverésbe részt akar venni, köteles a kikiáltási ár tizedrészével felérő összeget 839 frtot. oszt. ért. mint bánatpénzt az árverési bizottmánynak kézbesíteni.

4. A bérleti szándékozótól írásbeli ajánlatok is elfogadtatnak, melyek jelenleg 50 kros. bélyeg alá esnek, s az árverés előtt 1864-ik év november 7-ik napja délelőtti 10 órájáig bepecsételve az unghvári es. kir. Pénzügy-Igazgatóság elnökének benyújthatók.

A többi feltételek az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóságnál megtekinthetők. Ungvárt, octóber 18. 1864.

Az unghvári es. kir. kerületi Pénzügy-Igazgatóság Elnökétől.

Gyümölcs eladás.

Csicsersben Csicsery Antalnál a legnemesebb fajú kézzel szedetts tökéletesen ép **ALMÁK** jutányos áron kaphatók, — 80 köböl.

MOSKOVICS IGNACZ

unghvári bádogosmesternél (nagy hid-utca Szengetovszky házban,) a legkötünőbb

petroleum lámpák

a legfinomabb **olajjal**, a legjobb minőségű kávémasinák, kocsilámpák sat. igen jutányos áron kaplatók.

A moderateur-lámpákból, petroleum lámpák is csináltatnak.